

Proloog

De polsband vibreerde. Voor me hingen vijf magneten in de vorm van een ruit, ertussen zweefde Karels magie.

‘Kom dan, soepkippen!’

Een Valn Merta sloeg met zijn bek tegen het artificiële schild.

‘Ha, pech gehad!’

De demon vloog op en dook opnieuw. Hij raakte een van de zwevende contactpunten.

Ik zakte door mijn benen. ‘Rotding!’

Vonken vlogen van de magneet waardoor het schild flikkerde. Nog geen seconde later viel het uit en keerden de resterende contactpunten terug naar mijn polsband terwijl het defecte op de grond viel. Ik hief mijn zwaard en stak de punt diep in een van de demons poten. Krijsend vloog de demon op, bloed spatte op de grond in dikke druppels.

‘Sta op, Suzie!’ Nicks stem was op dit moment niet meer dan een afleiding. Ik had nog drie Valn Merta boven me hangen die elk moment konden uithalen.

‘Suzie!’

Laat me, zoetje. Ik hield mijn blik op de demonen gericht en las de bloeddorst in hun ogen. Ik kneep in het gevest van mijn zwaard.

‘Iemand, help Suzie!’

Hou je kop, Nick. Mijn mond werd kurkdroog, mijn ademhaling versnelde. Ik proefde bloed, een snijwond op mijn enkel begon te branden. *Heeft die klerevogel me toch geraakt.*

‘Suzie is in gevaar, help haar!’

Jij kan beter komen helpen in plaats van enkel te roepen. Ik keek vlug Nicks kant op en zag hem met gekruiste polsen een schildbezweering in stand houden. *Juist, hij moet de ingang beschermen. Geen hulp van zijn kant dus.* De Valn Merta landden voor mijn voeten. Ze hielden hun drieogige koppen laag bij de grond en openden dreigend hun kromme snavels, een sissend geluid kwam uit hun keel.

Ik drukte een hand op mijn enkel en zwierde mijn zwaard door de

lucht met de andere. 'Scheer je weg, ksst.' Eentje greep het lemmet tussen zijn kaken. De plotse klap waarmee mijn uithaal werd onderbroken, verkrampte mijn arm. 'Laat los!' Ik greep het gevest met beide handen en trok. Het gevleugelde monster verloor de grip, ik hoorde de snavel het zwarte staal bekrassen.

Mijn schouder ontvlamde bijna van de pijn toen een Valn Merta zijn nagels in mijn vlees stak. *Ver...domme*. De steken bonsden op het ritme van mijn hart en vertroebelden mijn zicht. Het begon me te duizelen. Weerloos voelde ik het handvat uit mijn hand schuiven, waarop een demon het vastnam en achter zich wierp.

'Suzie!'

Ik weet het, zoet.

De demon duwde me diep in de modder, ik hapte naar adem. De Valn Merta blies zijn walgelijke adem in mijn neusgaten. De demon bracht zijn bek naar mijn gezicht. Zijn drie ogen knipperden met hun verticale leden.

Misbaksel, maak het dan af. Doe wat je moet doen. Hij sloot zijn poot om de wond. Mijn arm begon te schokken. Ik beet mijn tanden op elkaar en keek voor me uit. *Het duurt te lang, de dood moet soepeler zijn dan dit geklungel.* Nog steeds voor me uit starend, realiseerde ik me dat mijn voet binnen bereik van zijn buik was. *Nu of nooit.* Ik hief mijn been en schopte. Het wezen kakelde, trok zijn klauw terug en sloeg me in het gezicht met zijn gevederde staart.

Mijn nekwervels kraakten zodra mijn hoofd achteroversloeg. De klap was als een statische schok op mijn hersenen. Modder spatte in mijn gezicht zodra ik neerkwam. Alle geluiden rondom me klonken plots een stuk doffer. Ik knipperde, het was net of ik in een druipend aquarel schilderij zat. Groene flarden doken op. Een log gewicht duwde de lucht uit mijn longen, mijn ribben knakten en de wind gierde om mijn oren. *De demon... staat... op me.*

Een helse flits verblindde me kort. *Ben ik... eindelijk dood?*

Het eerste wat ik weer kon zien, was een drieogige kop die met zijn toekansnavel op me in hakte. Ik hief mijn arm om mijn gezicht af te

schermen. Enkel die beweging wakkerde al het misselijkmakende vuur in mijn spieren aan. Alles deed zeer, echt alles.

Maar de dood kwam nog steeds niet, de gevleugelde demon werd doorboord door de stekel van een Bloedkruiper en machteloos meegesleurd. *Kom... op... waardeloze monsters. Dood me.*

Ik wist het zodra ik de gekartelde nagels in mijn borst en buik voelde steken. *Dit wordt het. Mijn hele lichaam is vernield, doe het.*

De pijn duurde niet lang. Ik hoestte, bloed vloog uit mijn mond. Mijn armen en benen werden omlaag getrokken door de zwaartekracht, mijn hoofd sloeg hulpeloos achterover. De korte slagen van de vleugels wiegden me bijna in slaap, of was dat door de uitputting en het bloedverlies?

Een blauwe streep schoot langs de Valn Merta. *Nicks speer.* Ik draaide mijn hoofd en zag zijn vorm steeds kleiner worden terwijl de demon me de lucht in hief. *Ik zal op je wachten.* Moeizaam bracht ik mijn lippen in beweging en fluisterde: 'Nick.'

Hoofdstuk 1

De Nachtbraker

Het schip schommelde heen en weer, beukte net niet tegen de randen van het ondergrondse kanaal. Venga's magie pulseerde om haar vernieuwde lichaam. Ik keek naar de gladde rotswand en hield Tessy's omslag in mijn hand. Haar woorden herhaalden zich steeds in mijn hoofd. *'Ik heb heel lang over deze brief gedaan. Hierin staat alles wat ik niet kan zeggen.'*

Karel klopte zachtjes op de reling. Mijn lichaam schokte en mijn hart schoot in mijn keel. Bijna had ik de omslag laten vallen. *'Laat me niet zo schrikken!'*

'Voel je dat, Nick? Volgens mij leeft de Nachtbraker weer.'

Xyro liep tot aan de voorsteven, waar Venga's magische licht niet scheen. *'Laat haar ons hier dan maar uit halen.'* Zijn nagels krasten in het dek. *'Ik zie geen steek in deze uitgehouwen tunnels onder Winterplas.'*

Xyro was niet langer de kleine kat die op Karels schouder paste. De magische band tussen hem en Karel was zo sterk dat hij veranderd was in een volwassen Maine Coone. Zijn oranje vacht werd enkel onderbroken door groene plukjes in zijn oorschelpen, een streep over zijn buik en lokken op zijn staart.

Winterplas. Ik ademde diep in en rook het zoute water dat tegen de boeg en rotsen sloeg. *Het vakantieoord waar we dit schip gevonden hebben, de plaats waar Suzie...*

Het schip nam een scherpe bocht en voer een tunnel in. Ik blies uit en voelde hoe het vaartuig meegesleurd werd door een sterke stroming.

'Daar, licht.' Rex, Chase' hertenkalfje, liep tot bij Xyro en wees met zijn snuit in de richting van een groter wordend gat aan het eind van de tunnel. Kort dacht ik terug aan de scheur bij het Restona en ik schudde de huivering van me af. *Geen Verboden Bos meer voor mij.*

Zodra de fokkenmast uit de tunnel was, vulde het zeil zich met de

kille noorderwind. Touwen knarsten, katrollen piepten en water spatte op. Snel genoeg sneed de Nachtbraker door de golven.

Ik stak de omslag in mijn broekzak en keek achterom. De wind blies over massieve kliffen en floot een lugubere toon. Esprits hoefslagen klonken zwaar op het dek. *'Een afscheidslied van het lot.'* Hij brieeste, zijn manen vlogen op door de wind.

'Hm, hopelijk geen dodemansdeuntje.'

Xyro en Rex verlieten de voorsteven en kwamen bij ons staan. *'Iemand moet met dat hoopje ellende praten,'* spinde Xyro. De Maine Coone keerde zich om en keek naar Morgan die met opgetrokken knieën tegen de fokkenmast leunde.

Venga doofde de magie in haar vacht en zette een stap in Morgans richting. Ik legde mijn arm rond haar nek en trok haar tegen me aan. *'Laat haar even grieven, Venga. Ze heeft tijd nodig.'*

Ook mijn Zielsdier was veranderd. Geen helhondpup meer, maar een elegante wolf, net zo lang als ik groot was. Haar lichaam was begroeid met een volle, zwarte vacht. De bleke streep die tussen haar ogen liep, werd breder naargelang hij naar haar puntige oren ging. Tussen haar heldere ogen bevond zich een ovalen cirkel uit zwarte haren met in het midden een blauwe stip. De witte vacht die ze op haar borstkas had gehad, kleurde nu blauw, net als het uiteinde van haar dikke staart. Zelfs de haren in haar oorschelp hadden een magische schijn.

'Net zoals jij,' merkte Esprit op.

'Ik red me wel.' Zuchtend wierp ik een blik op de horizon. De dunne lijn tussen Schemering en donker zeewater was nauwelijks zichtbaar. Ik zocht naar een evenwichtspunt, de voorsteven werd steeds omhooggeduwd en naar beneden getrokken.

Chase strompelde onhandig naar de reling. Karel deed het luikje van een van de lantaarns op het dek open. *'Hoe voel je je, Nick?'* Hij bracht zijn vingers naar de kaarslont en knipte. Groene vonken schoten op de lont en zorgden voor ontbranding.

'Ik zou opgelucht moeten zijn, niet?' Het schip helde lichtjes naar

stuurboord waardoor een losse kist over het dek schoof. 'Ik kan dat vreselijke oord achter me laten, samen met de herinneringen, maar ik krijg het niet van mijn netvlies. Als ik...' Ik kneep mijn ogen dicht en slikte de krop door. 'Als ik niet gemist had met mijn speer, leefde Suzie nu nog.'

Ik voelde Karels hand stevig in mijn schouder knijpen. 'Suzies dood is niet jouw schuld. De enige verantwoordelijke is de Vrouwe van de Nacht voor het scheppen van zulke monsterlijke demonen.'

Ik opende mijn ogen en kneedde een blauwe vlam op mijn wijsvinger. 'Zo... rusteloos.' Ik trok mijn hand terug en schudde mijn magie uit. Zodra ik me omkeerde, gleed zijn hand van me af. 'Is dit hoe het voelt voor jou? Die opflakkingen van onmacht, wanhoop en verdriet, iedere keer als je aan Floré denkt?'

Karel keek op zijn beurt naar de horizon. 'Dat is slechts het begin. Wacht tot de woede het overneemt.'

Chase' gekreun verstoorde ons gesprek. Hij hing ondertussen bijna helemaal over de reling, zijn ogen traanden en hij zag zo onderhand groen.

'Ik dacht dat jouw magiekleur geel was,' spotte Xyro.

'Houd je mond, lelijke...' De rest ging verloren in een braakgeluid.

Vanuit het niets stond Morgan op en liep naar de schuivende kist. Ze haalde er een flesje water uit en gaf het aan Chase. 'Volgens mij moet je het gewoon ondergaan. Zodra je lichaam gewend is aan de schommelingen, gaat het vast beter.' Ze tikte hem bemoedigend op de arm.

'D-dank je, Morgan.' Hij nam een snelle slok en leunde opnieuw tegen de reling.

'Heb jij dan ooit gevaren?' wilde Karel weten.

Ze haalde haar schouders op en schudde het hoofd. 'Ik niet, maar een van mijn aanbidders in Winterplas was een bezielde zeiler.' Ze ging weer tegen de mast zitten om doelloos voor zich uit te staren.

Karel rolde met zijn ogen. 'Eerst voor iedereen je benen spreiden en vervolgens wegwijnen door liefdesverdriet om een schurk. Oh, zoete ironie.'

Ik dacht nog steeds aan mijn vraag, hij had er niet op geantwoord. *Is dit echt hoe hij zich voelt vanwege Floré?* Voor mijn geestesoog verscheen niet Suzie, maar Tessy. Ik zag haar voor me staan, in elkaar gedoken, smekend om haar geheim niet te vertellen. *Haar geheim over Karels verloofde.*

'Karel?' Ik sprak voor ik het goed en wel besepte.

Hij fronste zijn wenkbrauwen en keek recht in mijn ogen. 'Ja?'

Ga ik het echt doen? 'Ik moet je iets vertellen. Het ligt nogal... gevoelig.'

Zijn gezicht vormde een gespannen uitdrukking terwijl hij op een roestig kanon leunde. 'Spuug het er maar uit.'

Chase braakte een derde keer.

'Niet jij, hij!'

'Houd je kop, Karel.' Een sliert braaksel droop uit Chase' mondhoek.

Xyro spinde vermaakt. *'Dat was een goede, Tweevoeter.'*

Ik begon mijn vingers te bewegen en concentreerde me op de wrijvingen. De spanning nestelde zich in mijn schouders. Ik merkte dat mijn keel droog werd en kuchte. 'Het gaat over...'

'Over wat?'

'Wat denk je dat de waarheid met hem zal doen?' weerklonken Tessy's woorden in mijn herinnering.

Venga drukte haar kop stevig tegen mijn been. *'Wat is het beste, vader?'*

'Ach, het is eigenlijk ook niet zo belangrijk.'

Karel kantelde zijn hoofd en kneep een oog dicht. 'Het lijkt anders wel vrij gewichtig.'

'Niets wat ik zelf niet kan oplossen.'

'De leugen regeert,' fluisterde Drake in mijn gedachten.

Ik negeerde de stem van mijn Gevoelensmagie.

Karel glimlachte, ik zag de opluchting op zijn gezicht. 'Dan kan het wachten.'

Wat verwachtte hij dat ik zou zeggen?

Hij keerde zich om en wees naar het achterdek. 'We zullen eens kijken of we dit schip in de juiste richting kunnen sturen, de Bermudadriehoek.' Hij liep de trap op en werd gevolgd door Xyro.

Rex mengde zich tussen de paarden, die onhandig hun evenwicht zochten. Iedere keer als het schip op en neer ging of naar één kant helde, schoven ze bijna komisch over het dek. *Ze zouden een plaats moeten hebben waar ze vast staan, zoals een stal of...* Mijn aandacht werd getrokken naar de berging tussen de hoofd- en fokkenmast. *Drie wanden en een dak, perfect!* De berging lag naast een diepe bak, afgedekt door een houten geraamte. De opslagplaats puilden uit door de voorraad van Winterplas, voornamelijk kisten en tonnen. *We zouden alles moeten verplaatsen naar het bovendek. Maar dat kan via de bak.* Ik keek over mijn schouder naar Chase, die net de slok water de zee in gespuugd had. *Dat gaat niet werken.*

Mijn blik verschoof naar het hoopje ellende achter hem. Morgan streek een lok achter haar oor. *Als het echt moet.* Ik rechtte mijn rug en liep naar haar toe. 'Morgan? Ik –'

Snuivend keek ze op en wreef haar wangen droog. 'Wat moet je?'

Helemaal gebroken. Hoe kan ik het haar ook kwalijk nemen? Ik ging naast haar zitten en trok mijn benen op. 'Mis je hem?'

Ze sloeg haar blik op naar de hemel. 'Sidian heeft me maanden aan het lijntje gehouden. Hij verzekerde me dat hij van me hield. En ik ben er gewoon ingestonken.'

'Je neemt het jezelf te veel kwalijk. Houden van is helemaal niet verkeerd, hij is alleen een meester in illusie.'

Ze tikte met de achterkant van haar hoofd tegen de fokkenmast. 'Dat is het probleem, een illusie.' Ik zag aan haar uitdrukking dat ze tegen de tranen vocht. 'Ik had op de uitkijk moeten staan, Nick. Inra had gelijk, het is mijn schuld. Zelfs jij had me gevraagd om het gat in de omwalling te dichten, maar ik dacht enkel aan Sidian. Als ik niet had toegegeven aan de begoocheling, leefde iedereen misschien nog.' Ze balde haar vuist en snoof. 'Zelfs Suzie.'

Ik beet mijn kaken op elkaar. *Suzie.* Ik kon haar nog steeds

meegetild zien worden door de wansmakelijke demonen met hun gifgroene veren, lederachtige lange staart met gevederd uiteinde en een kop met kromme snavel. Ik beeldde me in hoe hun drie ogen begerig naar Suzie hadden gekeken. *De Valn Merta*. Opnieuw stak die mengelmoes van gevoelens de kop op. *Wat bedoelde Karel met woede?*

‘Dat is niet...’ Ik kon de zin niet afmaken. *Is het ergens inderdaad niet haar schuld? ‘Jij hebt haar niet vermoord, het waren de demonen.’*

‘Een halve waarheid, kneus. Of niet?’ Ik voelde Drakes vermaak opflakkeren tussen al het verdriet.

Morgan begon te huilen, opende haar hand en liet een rode vlam opbloeien als een ontluikende bloem. ‘Hij wilde enkel dit.’

Voorzichtig sloot ik haar hand met de mijne. De vlam doofde uit, sintels laaiden op van onder haar vingers en doofden in de lucht. ‘Het is jouw magie, niet de zijne.’

Morgan schudde haar hoofd. ‘Ik voel het branden. Iedere keer als ik het gebruik, ervaar ik mijn liefde voor hem.’

‘Liefde is hard.’ Ik liet mijn hand van de hare schuiven en staarde naar de natte planken van het dek. Tessy verscheen voor mijn geestes oog. Ik herinnerde me de zoete geur van jasmijn en oranjebloesem, ik kon hem bijna ruiken. *Haar parfum. Waarom heb ik haar nooit verteld dat ik van haar hield toen ik de kans had?* Ik ademde diep in en uit. ‘Zelden krijgen we wat we verdienen.’

Morgan schudde haar hoofd. ‘Soms krijgen we exact wat we verdienen.’ Ze kroop overeind en staarde verbeten naar de zee. ‘Had je me ergens voor nodig of probeer je met opzet zout in de wonden te strooien?’

Ik stond ook op en hield mijn handen voor me uit. ‘Ik ben niet zo goed in troostende woorden, vrees ik. Op het gebied van liefde is mijn leven nog een grotere puinhoop dan de magie die in me huist.’ Zuchtend staarde ik naar de schuimkragen van het water. Er was iets met het ritmisch opslaande water en de soezende bewegingen van de Nachtbraker wat mijn gedachten tot rust bracht.

Chase kreunde en wreef zijn mondhoeken schoon met zijn hand.

‘Mijn buik doet zo’n zeer.’ Hij strompelde achteruit en leunde tegen de berging. Myra ging naar hem toe en stak haar hoofd onder zijn arm. ‘*Steun maar op mij, Tweevoeter.*’

Steunen? Juist, de paarden. Ik tikte tegen Morgans arm om haar aandacht op te eisen. ‘De rijdieren hebben een schuilstal nodig en volgens mij is de berging perfect.’

Ze trok haar wenkbrauw op. ‘Dus?’

‘Ik heb iemand nodig die me helpt om de voorraad van Winterplas in de bak te leggen.’ Ik wees naar Karel, die grimassend aan het stuurwiel probeerde te draaien. ‘Hij is druk bezig om de koers te veranderen en Chase staat momenteel net zo stevig als een zandkasteel uit droog zand.’

‘Best, het is in ieder geval beter dan de hele tijd te snikken.’

Met de hulp van Venga wisten we alles uiteindelijk in de bak te leggen, hoewel enkele kisten overdreven zwaar bleken. Mijn shirt kleefde aan mijn lichaam, ik trok de ritssluiting van mijn leren jack open en wreef onder de riemen van de borstplaat. ‘Ik weet dat ik niet mag klagen want we hebben het voedsel nodig... maar verdomme dat was zwaar.’

Morgan lachte. ‘Jij hebt nog niet echt gewerkt in jouw leven, of wel?’

‘Pardon?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Toen ik net in Winterplas aankwam, werd ik bij de voedselverdeling ondergebracht. Dit soort dingen was wekelijkse routine.’

Venga blafte. ‘*Ik heb vader inderdaad niet erg veel zien sjouwen.*’

We klommen naar het opperdek waar we verwelkomd werden door spatten zeewater en een loshangend touw aan een van de laagste ra’s.

‘Knoop die vast,’ schreeuwde Karel.

Morgan greep het uiteinde. ‘Aan wat?’

Hij wees naar een platform halverwege de grote mast. ‘Aan dat houten platform op de mast.’

‘Je bedoelt de mars? Hoe verwacht je dat ik daarop klim?’

Ik nam een geweven net van dikke touwen aan bakboord van de mast. ‘Volgens mij moet je hierop klimmen.’

Grommend greep ze het net. ‘Ik dacht eindelijk van die slavernij verlost te zijn toen ik Winterplas uit ging,’ mompelde ze.

‘Gelukkig heb jij wel al hard gewerkt in jouw leven.’ Ik knipoogde.

Ze verkocht me een stomp en klom naar boven. Terwijl zij het touw om de horizontale balk knoopte, ging ik naar de paarden.

‘We hebben een stal.’

‘Handig,’ briede Aradys. ‘Wat stabiliteit kan wonderen doen, ik ben tenslotte geen zeepaard.’ Hij leidde Myra, Esprit en de kleine Rex rheen, waar ze elk een plek innamen.

Ik haalde wat hooi van het bovendek en wachtte tot ze comfortabel genoeg waren om wat te eten. Zodra Morgan weer beneden was, nam ze wat te drinken en ging aan het voorstevan staan. Ik liep haar achterna en keek subtiel naar Chase, die eindelijk gestopt was met overgeven en Morgans zitplaats aan de fokkenmast had overgenomen. Zodra ik naast haar stond, ademde ik de zilte zeelucht in. ‘Volgens mij behoort de Allu’este aan jou toe.’

‘Hm, ik vind het eerder ironisch.’ Ze keerde zich om en leunde lichtjes achterover. ‘Laten we eerlijk zijn, Nick. Ik ben geen heilige geweest.’

Xyro materialiseerde plots op de boegspriet. Zijn gekrulde staart hing langs de houten balk. ‘*Beetje een understatement, is het niet?*’

Morgan slaakte een gil. ‘Waar kom jij vromme vandaan?’

‘Ik ben een kat met vele mysteries.’

‘Het is de Orna’mundi,’ riep Karel. Hij kwam met grote passen onze richting uit. ‘Magie biedt ons allemaal vreemde eigenschappen. In zijn geval, de eigenschap om zich onzichtbaar te maken.’

Morgan trok haar lip op. ‘En waarom weet ik wat hij zegt? Wat dat betreft, waarom kan ik alle dieren op dit schip in mijn hoofd horen?’

Karel stopte bij de fokkenmast en gluurde langs Chase, recht in haar ogen. ‘Ook een voordeel van magie, we staan in rechtstreekse

verbinding met elk wezen waarvan de magie voldoende ontwikkeld is.'

Chase stak zijn vinger op. 'Maar de Schemering versterkt het.'

Karel boog zijn hoofd en reikte hem de hand. 'Dat klopt.' Zodra Chase zijn hand in de zijne legde, trok Karel hem overeind.

Morgan keek de oranje Maine Coone met afkeer aan. 'Alsof jij zo al niet eng genoeg bent.'

'Het kan erger hoor.' Xyro liet zijn groene ogen oplichten en verdween vervolgens weer.

Ze huiverde. 'Akelig kattenbeest.'

'Niettemin denk ik dat Nick gelijk heeft,' zei Karel. 'De magie heeft lange tijd opgesloten gezeten in het kristal. Zodra jij ermee in aanraking kwam, koos het voor jou.'

'Dus die grote vogel wilde dat ik haar magie kreeg?'

'Vermoedelijk wel. Maar het is inderdaad ironisch.' Hij bekeek haar van top tot teen en knikte vervolgens met gekrulde mondhoeken. 'Welkom bij dit zootje ongeregeld, magiër van de Liefde.'

'Volgens mij ga ik weer kotsen.' Chase strompelde naar de rand. Het hertenkalfje Rex sprong uit de stal en galoppeerde naar hem toe. Hij ondersteunde zijn Tweevoeter door zijn gewilloze kop tegen Chase' zij te drukken.

'Hopelijk gaat het snel beter,' blèrde hij.

De zeilen vingen een sterke bries op en het schip stootte zo plots vooruit dat ik met mijn rug tegen de reling viel. De boegspriet dook onder water, een golf water sloeg op het dek. Hoewel de kleding van Bureau Nul waterbestendig was, hielp het niet als het langs mijn kraag onder de kleren droop. Ik trok mijn schouders achteruit en voelde het water langs mijn ruggengraat glijden. 'Verdomme, dat is koud!'

De neus van het schip werd omhooggeduwd door de volgende golf, maar voordat die weer neerkwam, werd de Nachtbraker langs bakboord geraakt door een andere golf waardoor het vaartuig begon te schommelen.

'We krijgen een wilde rit.' Karel ging terug naar het achterdek en

leunde tegen de bezaansmast. Bedenklijk keek hij naar het stuurwiel en ging met zijn hand door zijn baard. 'Hij draait niet.'

'Misschien zit de roerketting vast,' opperde Morgan voor ze wegdook voor een schuivende kist.

'Zodra de storm gaat liggen, wil ik dat jij helpt,' beval Karel. 'Je bent de enige met kennis van boten.'

Ze stond op en greep een touw. 'Dit is een schip.' Ze wierp het touw rond de kist en begon de uiteindes vast te knopen.

'Maakt niet uit!'

Ik keek naar de wankele paarden en de stal. 'Voorzichtig!'

'Hoe dan?' knorde Myra. Esprit en Aradys drukten zich aan weerskanten tegen haar ter ondersteuning. 'Bedankt, heren.'

'Alles voor een merrie,' hinnikte Esprit.

Rex schoof ongelukkig van de ene kant van het schip naar de andere. Chase greep hem net op tijd, voordat hij overboord ging. 'Blijf jij maar dicht bij mij.'

'Kom op, oudbakken dame,' vloekte Karel, die zijn armen door magie liet omsluisen. Hij trok met alle kracht, maar zelfs zijn magie kon het roer niet in beweging krijgen. 'Onmogelijk,' kreunde hij.

'Ik zeg het toch, jij koppige steenezel!' Morgan zette een stap in zijn richting. Op dat moment rees de neus van het schip steil de lucht in, de rest werd gedragen door een metershoge golf. 'Grijp jullie aan iets vast!'

Het vaartuig dook recht naar beneden, met het gehele voorstevan als eerste het ijskoude water in. Ik greep de reling achter me en voelde Venga onder me duiken. Ik drukte mijn benen tegen haar aan.

Ik voelde in mijn knieën dat de neus weer naar boven werd geduwd. Het gebeurde zo snel dat ik me nauwelijks kon verzetten tegen de zwaartekracht en op het dek smakte zodra de neus weer bovenkwam.

'Ga van me af, vader!'

Ik hapte naar adem en rolde van Venga af. 'Sorry... ik -'

'Het is oké.' Ze stond op en schudde haar vacht op. 'Lekker wollig,' blafte ze vermaakt nadat haar vacht voor haar ogen hing.

'Eerder een spons,' blies Xyro. *'Had ik al gezegd dat ik water haat?'*

'Iedereen in orde?' Karel klauterde achter het wiel vandaan.

'We overleven het wel,' mompelde Chase. Hij zat op zijn kont, met zijn benen door een spuitgat. In zijn armen hield hij nog steeds Rex. Het schip kantelde opnieuw, water stroomde langs datzelfde spuitgat naar binnen. *'In hemelsnaam,'* vloekte Chase die Rex losliet en achteruitkroop.

'Knoop die touwen los en draai dat zeil de andere kant op,' beval Morgan ons haastig. *'Tenzij jullie willen dat boven onder wordt!'* Ze bereikte als eerst de middenmast. Chase en ik renden naar haar toe om te helpen. *'Ga dan los... stom... touw.'*

Chase duwde haar opzij en haalde zijn Urna'Ehexi boven. Het gele staal van zijn handzeisen weerkaatste het licht van de lantaarns op het dek. Ik volgde de lemmeten, die parallel liepen met zijn onderarmen, met mijn blik. Hij hief zijn arm en bracht het wapen krachtig neer, waardoor hij door de knoop sneed. Het uiteinde schoot de lucht in. Katrollen piepten, het hout van het schip klonk alsof het zou breken en de touwen van het uitgerafelde want knarsten. Aan de onderkant van het zeil hing een horizontale balk, vastgemaakt met touwen en losjes rond de mast geknoopt.

'Pas op voor de giek,' schreeuwde Morgan, die wegdook. De balk draaide rond de mast en volgde de draaiende bewegingen van het zeil, dat meegetrokken werd door de zeebries. Morgan klauterde overeind en rende naar de voorste mast. *'Deze knopen moeten los, het schip moet kunnen wenden.'*

Zodra Karel het kleinere zeil van de mast op het achterdek had vrijgemaakt, trok de wind het schip weer recht op het water. De voorsteven begon te draaien tot de zeilen opnieuw loodrecht aan de masten hingen. Het schip liet zich meevoeren op de golven en begon te wiegen in plaats van te kantelen.

Morgan slaakte een zucht. *'Zonder mij waren jullie overboord gegaan, dat beseffen jullie toch?'*

'Houd haar zo,' beval Karel. Hij wees naar de zeilen en leunde op

het stuurwiel. 'Bind de touwen weer vast zodat we deze koers blijven aanhouden.'

'Is dit dan de weg naar Bermuda?' wilde Chase weten.

Karel schudde zijn hoofd. 'Nee, maar de zee is te woest om haar met deze roestige schommelboot te bevaren.'

We probeerden uit de draairichting van de gieken te blijven en vingende touwuiteinden. Ik knoopte net de laatste vast toen Morgan samen met Karel op het achterdek stond.

'Het is niet de roerketting,' verzekerde ze hem. Ze leunde over de reling. 'En van wat ik kan zien, zit het roer ook niet vast.'

'Wat kan het dan zijn?' gromde Karel.

Ze haalde haar schouders op. 'Zoveel weet ik er ook niet van, hoor.'

Na een poosje hingen de zeilen nutteloos naar beneden en klommen we alle vier op Morgans aanwijzingen in de masten om ze bijeen te binden.

Chase klom als laatste uit de netten, waarna ik ieder van ons gadesloeg. 'Zouden er... andere kleren aan boord zijn? Deze zijn nogal... nat.'

Morgan sloeg haar armen om zich heen. 'Misschien in de kajuit van de kapitein?' Ze liep naar een deur onder het achterdek en opende de verroeste lantaarn die ernaast hing. 'Hoe doen jullie dat? Gewoon wat magie oproepen?' Ze hield haar geopende hand voor de kaars en beet op haar onderlip.

'Sexy,' hoorde ik Chase fluisteren. Ik tikte met mijn elleboog tegen zijn ribben om hem het zwijgen op te leggen.

'Probeer je te concentreren op een enkele vlam,' stuurde Karel aan.

In plaats daarvan schoten hoge steekvlammen Allu'este van tussen haar vingers. Ze schrok en wankelde achteruit. Rex was net op tijd om haar op te vangen.

'Voorzichtig, *Geliefde Tweevoeter*,' zei hij zacht.

Morgan schudde met haar hand en doofde de vlammen. 'Verdomme, rotmagie.'

'Je hebt de kaars wel aan het branden gekregen,' merkte Chase op.

Ze keek naar de lantaarn en zag net als wij hoe de halve kaars gesmolten was en het vet op het dek droop. 'Hm.' Ze klopte Rex dankbaar op zijn kop, liep naar de deur en ging de kajuit in. De deur viel met een harde klap achter haar dicht.

'Pittig ding,' zei Chase glimlachend.

'Dat pittige ding wordt onze dood nog,' sprak Karel luid. Hij ging op de eerste trede naast de kajuit zitten. Xyro ging voor zijn voeten liggen.

'Zijn magiegebruikers niet onsterfelijk dan? Dat zei je toch toen we met de Slachter naar het Restona reisden?'

'Ah, mijn oude Mitsubishi Lancer.' Karel kneep zijn lippen op elkaar en zuchtte. 'We zijn nog niet voltooid in de magie, dus ik zou er niet op rekenen. We worden op dit moment net iets minder snel oud, dat is alles.'

'Tot jullie verwond worden door andere magie of relikwieën,' vulde Aradys aan.

'Wat Vlekje zegt.'

'Nu de aandacht toch op ons gevestigd is, kan iemand onze winterdekens afdoen?' Myra bracht haar snuit tot aan haar schouder. Dikke waterdruppels stonden op de stof. *'Ik denk dat ik voor ieder van ons spreek als ik zeg dat ze doorweekt en ijskoud zijn.'*

'Hooft dat niet waterafstotend te zijn?' merkte Xyro op.

'Tegen regen,' antwoordde Esprit. *'Niet tegen een zee.'*

'Ik zal ze wel afdoen,' bood Chase aan. 'En daarna ga ik ook maar even op zoek naar wat anders.' Terwijl hij de dekens van de paarden wierp, liet ik mijn blik over zijn kleren glijden. Hij had een gescheurde broek, zijn riem was geknapt en zijn lange vest miste een stuk stof op de rug.

Rex volgde hem bij elke beweging die zijn Tweevoeter maakte en zodra die naar het hertenkalfje keek, begon Rex' korte staartje te kwispelen. 'Ga je mee? Misschien vind ik wel een handdoek om je af te drogen.'

Rex volgde hem de kajuit in. Op dat moment realiseerde ik me dat

hij misschien wat langer had moeten wachten. De deur viel net niet in het slot toen Morgans furie weerklonk, gevolgd door een rode flits die hem bijna uit de scharnieren knalde.

‘Pervert! Maak dat je wegkomt, jij en dat hertenkalf van je!’

‘Het was niet onze bedoeling,’ klonk Rex beschroomd. Hij spurtte uit de kajuit, zijn kleine hoeven trippelend over het dek.

Chase liep achterwaarts naar buiten, met gekruiste armen. Voor hem zweefde een gele schildbezweving terwijl de afstand tussen hem en Morgan groter werd. Rode speerpunten hakten erop in.

Morgan verscheen in de deuropening. Ze had enkel een gestreepte broek kunnen aantrekken voor Chase was binnengestormd. Gelukkig hield ze met één arm een kledingstuk voor haar borsten. Chase bloosde en probeerde zijn blik af te wenden. ‘Heus, Morgan. Ik dacht er niet bij na. Ik had het gewoon koud.’

‘En het zicht van mijn naakte lichaam zou je opwarmen, is dat het?’ Ze wierp met haar vrije hand een Spihra en zette een stap dichterbij. ‘Ben je al zo lang alleen dat je graag naakte vrouwen bespiedt?’ Een rood aura verscheen om haar lichaam.

‘Wij rekenen wel met Chase af,’ kwam ik tussenbeide. ‘Denk aan de Allu’este.’

‘Hm.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes, richtte zich tot Chase en balde haar vuist. Haar rode aura flikkerde en verdween, waarna ze met zware voetstappen opnieuw de kajuit in dook.

Chase glimlachte breed en bracht zijn armen naast zijn lichaam. In het dovende licht van zijn Urna’fri zei hij: ‘Dat... was ongelofelijk.’

Karel kwam van de trede en ging voor hem staan. Chase, die hoogstwaarschijnlijk andere dingen voor zich zag, besefte niet wat er aankwam. De korte maar stevige klap tegen zijn hoofd sloeg zijn verstand weer op de juiste plaats.

‘Idioot.’ Karel keerde zich misnoegd om en liep in de richting van de trap naar het lager gelegen dek. ‘Ik kijk beneden wel, misschien hebben de Rovers wat achtergelaten.’

‘Waarom zou jij andere kleding nodig hebben?’ vroeg ik

verontwaardigd. 'Jij draagt een volledig harnas van Bureau Nul.' Ik wees naar de metalen platen op zijn borst, armen en benen.

'Hoe hoogtechnologisch het mag zijn, het is nog steeds metaal. En dat roest zodra het blootgesteld is aan zout water.' Hij greep de armsteun en liep de trap af.

'Had je moeten weten,' spinde Xyro waarna hij Karel achterna trippelde.

Uiteindelijk hoorde ik de scharnieren van de kajuitsdeur openen. *Eindelijk.* Mijn vingers sloegen blauw uit, mijn tenen voelden alsof ze gestoken werden door duizenden naalden en mijn rug was verkrampt door het ijskoude water dat mijn shirt doordrenkt had.

Morgan kwam naar buiten, keek eerst naar Chase die in zijn handen blies en vervolgens naar mij. 'Beter, vind je niet?' Haar gestreepte broek ging gepaard met hoge zwarte laarzen en een rok met split aan de zijkant. Een wit bloesje met frangels zat onder een spannende bustier. Om haar middel droeg ze een brede gesp. Een lange, stoffen mantel bedekte haar anders ontblote schouders. 'Dit was alles wat ik kon vinden. Volgens mij was de vorige kapitein een vrouw.'

'Of hij hield een vrouw bij zich,' merkte Esprit op.

'Dat kan ook, ja.'

Ik nam Chase bij de kraag en sleurde hem mee naar de trap. 'Onze beurt.'

Hij glimlachte naar Morgan en knipoogde voor ik hem voor me uit duwde en hem als eerste de trap af liet gaan.

'Kom mee, sukkel.'

Karel had de lantaarns die langs weerszijden van de trap hingen aangestoken. Zijn stem echode aan het einde van de trap, hoewel ik niet kon opmaken wat hij zei.

Chase greep er een lantaarn van de wand. 'Kijk, hier vinden we wel iets.'

In plaats van naar het onderste dek af te zakken, liep hij het overloopdek op. Stoffige hangmatten hingen aan steunbalken, de grond lag bezaaid met kapotte flessen en de geur van schimmel

overheerste. Water klotste naar binnen door de geopende luiken van de kanonrij. Gietijzeren buizen met uitgedoofde lonten en buskruitvegen stonden op houten wielen aan beide zijden van het dek, nog steeds klaar om afgevuurd te worden na al die jaren.

Chase rommelde tussen de kleren die in de hangmatten waren achtergebleven. Hij trok een wijde broek aan met hoge laarzen. Daarop droeg hij een uitrafelende V-hals en een iets te kleine gilet met gouden knopen. Zijn Urna'Ehexi hingen zoals steeds in de schedes om een brede riem. Met de hoogtechnologische handschoenen van Bureau Nul aan, bond hij een doek om zijn hoofd.

Ik vond een hemd met touwtjes om de stijve kraag dicht te trekken en een mantel. Na het aantrekken van een lederen broek en smalle laarzen, staarde ik kort naar de schouderplaat. *Dit is al wat mij nog rest van Tessy... buiten de brief.* Ik ademde diep in en uit en gespte die stevig vast, samen met de koker en Execra'Spighra op mijn rug.

Ik scheurde snel een lap stof van een gebloemd hemd en bond het om mijn hoofd.

Chase begon te lachen. 'Hier, dan kan je even goed deze opzetten.' Hij overhandigde me een driehoekige piratenhoed. 'Kom, ik wil weten wat voor eigenaardige outfit Karel heeft aangetrokken.'

Ik nam hem aan en streek met mijn vingers over de genaaide rand. *Ach, waarom ook niet?*

Op het dek werden we opgewacht door Karel die alles behalve de buikplaat van zijn harnas had ingeruild voor de typerende piratenkledij die op het schip lag. Een brede riem hing rond zijn middel met de Orna'Twinsa in hun houders. Op zijn hoofd rustte een ovale hoed met opgeploide kant en lange pluim. 'Ik zie dat iedereen wat sfeervoller is aangekleed.' Hij lachte uitbundig en ondanks de voorgaande situatie met Morgan en Chase, lachten we mee.

Venga liep met opgeheven hoofd en lichtjes kwispelende staart. *'Is er niets elegants voor een Zielsdier zoals ik?'*

Ik wreef over haar kop. 'Ik denk niet dat dierenmode zo'n gedoe was in de achttiende eeuw.'

'Bespottelijk,' mopperde Xyro. Hij krulde grimmig zijn staart en sprong het dek op.

Karel klom op het achterdek en legde zijn handen op het stuurwiel. Zijn magie, de groene Orna'mundi, kronkelde vanuit zijn polsen naar het stuur tot de houten cirkel volledig oplichtte. Vervolgens begon hij eraan te draaien, tot kreunen en schreeuwen toe. *'Lelijke schommelboot!'*

'Misschien zijn de tandwielen vastgeroest,' dacht Morgan luidop.

'Niets is zo stevig geroest dat magie het niet loskrijgt. Als iets niet wil bewegen ondanks de energie, wil dat maar één ding zeggen.'

'Magie?' vroeg ik.

'Het lijkt erop dat de Nachtbraker meer in haar mars heeft dan gedacht.'

Ik keek om me heen en kwam tot het pijnlijke besef dat we zonder wind of richting overgeleverd waren aan de grillen van de zee.

'Nou, Ruiter. Leer jij dan eerst maar met de badkuip varen,' briepte Aradys spottend.